

ת"פ 20133/12/14 - מדינת ישראל נגד ע א ע

בית משפט השלום בראשון לציון

10 יולי 2017

ת"פ 20133-12-14 מדינת ישראל נ' א ע

ת"פ 31771-10-14

מספר פל"א 000281247/2014

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נוח
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ע א ע

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד חן נוב

הנאשם וב"כ: עו"ד טל גל-און

גזר דין

כתבי האישום המתוקנים

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, במסגרת הסדר דיוני, בשלוש עבירות של תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזאת כלפי אותה מתלוננת, שהינה כיום אשתו של הנאשם, בשני כתבי האישום המתוקנים.

להלן עובדות שני כתבי האישום המתוקנים -

התיק העיקרי - בהתאם לחלק הכללי לעובדות כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי, במועד הרלוונטי לכתב אישום זה, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג, והמתלוננת הייתה בשלבי היריון מתקדמים.

בתאריך 25.6.14, הגיעה המתלוננת עם הנאשם לדירה ב-14, בה עבדה כשמרטפית. באותן נסיבות, במהלך ויכוח, סטר הנאשם בפניה של המתלוננת, דחף אותה כלפי קיר ואחז בידה.

ת"פ 31771-10-14 של בית משפט השלום ברחובות -

אישום ראשון - במהלך חודש פברואר 2014, בשעות הערב, בבית אמה של המתלוננת ברחובות, התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת על רקע הריונה. בנסיבות אלו, הכה הנאשם מכת אגרופ ברגלה של המתלוננת והיא פרצה בבכי.

אישום שני - בתאריך 22.2.14, מחוץ לבית אמה של המתלוננת, התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת על רקע שאלת הפסקת ההיריון. בנסיבות אלו, צבט הנאשם בידה של המתלוננת.

ההסדר הדיוני בין הצדדים

2. הצדדים הגיעו להסדר דיוני במסגרתו הנאשם הודה והורשע בעובדות שני כתבי האישום המתוקנים. הוסכם בין הצדדים כי הנאשם ישלח לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. המאשימה הצהירה כי תעתור לעונש מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, ואילו ההגנה תעתור להשתתף מאסר על תנאי.

תסקירי שירות המבחן

3. בהתאם להסכמת הצדדים ובשל גילו הצעיר של הנאשם, הוא נשלח לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים, שתמציתם יפורט להלן:

לפי התסקירים מיום 3.5.16 ומיום 12.7.16 הנאשם ובת זוגו לא התייצבו לפגישות שתואמו איתם.

תסקיר מיום 20.1.16 - נמסר כי הנאשם, בן 20, אב לפעוטה בת שנה, מתגורר עם אשתו בדירה שכורה ב-14 ועובד כמתדלק. הנאשם בוגר 10 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות. לדבריו, נשר מלימודיו בשל קשיי למידה ובעיות התנהגות. לאחר מכן, הנאשם עבד בעבודות מזדמנות כדי לסייע בכלכלת הבית. הנאשם לא נקרא לשירות צבאי, בשל היותו אב לפעוטה. הנאשם הינו הבן הבכור המשפחה מוצאו ולו 3 אחים. הוריו גרושים, והקשר עימם רופף.

הנאשם תיאר כי גדל במשפחה בעלת רקע מורכב ומצב כלכלי קשה, ללא דמות אבהית ומציבת גבול.

הנאשם הכיר את בת זוגו, המתלוננת, בשנת 2013, בהיותו כבן 18.

הנאשם התקשה לתאר את הסיבות שהביאו אותו לבצע את העבירות. שירות המבחן העריך כי העבירות בוצעו על רקע מאפייניו האישיותיים הלא בשלים של הנאשם וקשיי בני הזוג לנהל מערכת יחסים באופן בוגר. הנאשם מסר כי הקשר עם המתלוננת עונה על צרכיו, אולם ציין כי קיימים קונפליקטים בין השניים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם צמצם ממידת

חומרת התנהגותו האלימה בכתבי האישום.

אשר לעמדת המתלוננת, מסר שירות המבחן כי היא לא הגיעה לפגישות שנקבעו עמה ולא ענתה לשיחות טלפון.

בנוגע לגורמי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית ציין שירות המבחן את כוחותיו המצומצמים של הנאשם, שהתקשה במהלך השנים להסתגל ולתפקד במערכות החינוכיות והתעסוקתיות, אישיותו הלא בשלה ודימויו העצמי הנמוך של הנאשם.

שירות המבחן הוסיף כי גם כיום מתקשה הנאשם להתמודד עם גבולות ולבחון באופן מעמיק את דפוסי חשיבתו. שירות המבחן ציין כי גורמי התמיכה המשפחתיים של הנאשם הם חלשים ואינם בעלי השפעה עליו. בין גורמי הסיכון לשיקום ציין שירות המבחן את העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי קודם על אף קשייו, וכן את העובדה כי כיום הוא מגלה תובנה מסוימת אודות האופן הבעייתי בו פעל כלפי בת זוגו, ואת המחויבות הרגשית והנאמנות של הנאשם למשפחתו.

שירות המבחן סבר כי יש מקום לשלב את הנאשם בטיפול, אולם לא בא בהמלצה שיקומית, שכן הנאשם ניתק את הקשר עמו.

תסקיר מיום 21.11.16 - שירות המבחן ציין כי התחזקה התרשמותו שהנאשם מתקשה לקחת אחריות על האופן בו הוא מנהל את חייו, נוטה להשליך את האחריות להתנהגותו על גורמים חיצוניים ומתקשה להתייחס לבעייתיות באורח חייו. שירות המבחן הפנה את הנאשם למרפאה לבריאות הנפש, אך הנאשם לא הגיע לפגישה עם המרפאה ולא יצר קשר עם שירות המבחן. נוכח כל האמור, התרשם שירות המבחן כי המוטיבציה אותה ביטא הנאשם לטיפול היא מילולית בלבד, שכן הוא לא ביצע כל צעדים אופרטיביים. משכך, שירות המבחן לא יכול היה לגבש המלצה שיקומית בעניינו של הנאשם.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טענה כי הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מעבירות התקיפה אותן ביצע הנאשם הם שמירה על שלמות הגוף והנפש. ב"כ המאשימה הדגישה כי ערך זה הינו בין החשובים במארג הערכים החברתי, במיוחד שעה שהעבירה בוצעה בתוך התא המשפחתי וכלפי בת זוג. ב"כ המאשימה טענה כי מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה גבוהה בשל היותם של המתלוננת והנאשם בני זוג, ומאידך ציינה כי האלימות בה נקט הנאשם אינה ברף הגבוה, והפגיעה במתלוננת היא ברמה הרגשית-נפשית.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם נע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והפנתה לפסיקה. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם ביצע את העבירות על רקע ויכוחים שהתגלעו בינו לבין המתלוננת, היה מודע למעשיו וכי החזרתיות שבמעשיו מצביעה על חומרת המעשים. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, טענה ב"כ המאשימה כי בעת ביצוע העבירות לא היו לנאשם הרשעות, וכי הוא בעל הרשעה מאוחרת בעבירת איומים בגינה נשפט ל-4 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקירי שירות המבחן שניתנו בעניינו של הנאשם, מהם עולה, לדבריה, כי הנאשם משליך את האחריות למעשים על בת זוגו.

ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי הנאשם זקוק לטיפול מתאים, אך סירב לקבל כל טיפול ולא שיתף פעולה עם שירות המבחן. ב"כ המאשימה ציינה לקולא כי הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו.

ב"כ המאשימה טענה כי יש צורך להשית על הנאשם ענישה מתריעה, ועתרה להשית עליו עונש של 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם טען כי יש לדחות את עתירת המאשימה לעונש, ולהשית על הנאשם מאסר על תנאי בלבד.

לדבריו, שני התיקים עליהם נותן הנאשם את הדין הם קלי ערך, על גבול זוטי דברים. ב"כ הנאשם הוסיף כי עיקר הפגיעה היא ברמה הנפשית של השפלת המתלוננת, אולם, טען כי אין מקום להשית על הנאשם את העונש לו עתרה המאשימה, שעה שהאלימות אותה הפנה הנאשם כלפי המתלוננת הייתה ברף הנמוך. ב"כ הנאשם טען כי לנאשם הרשעה מאוחרת בעבירת איומים, אך הדגיש כי לא מדובר באיומים שהופנו כלפי המתלוננת באותו תיק. עוד הוסיף כי יש לראות בשני כתבי האישום כמקרה אחד ולהשית בגינם עונש אחד, שעה שהעבירות בוצעו בסמיכות זמנים יחסית.

ב"כ הנאשם טען עוד כי העבירות בוצעו במהלך שנת 2014, ומאז לא ביצע הנאשם עבירות נוספות כלפי המתלוננת. הנאשם והמתלוננת חיים יחדיו ומגדלים שני ילדים בקושי רב. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי העבירות בוצעו עת היה הנאשם בן 18 וחצי והמתלוננת בת 17 וחצי בלבד, וכי אין להתייחס אל העבירות כעבירות אלימות של גבר כלפי אישה, אלא כעבירות שבוצעו על ידי נער צעיר וחסר ניסיון.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, וטען כי אין בעובדה שהנאשם בחר שלא לפנות לטיפול כדי להחמיר בעונשו.

ב"כ הנאשם טען כי הטלת עונש שאינו צופה פני עתיד תפגע בנאשם ובילדיו הקטינים בצורה קשה, שכן הדבר ימנע ממנו לעבוד ולפרנס את משפחתו, וכן כי הטלת ענישה כלכלית תגרום אף היא לפגיעה במשפחתו של הנאשם.

הנאשם ניצל את ההזדמנות לומר את דברו וטען כי הוא מתפרנס כיום מקצבת הבטחת הכנסה שמקבל מהמוסד לביטוח הלאומי. לדבריו, כיום הוא ואשתו מתגוררים ב-----, ושניהם אינם עובדים.

דין והכרעה

6. הנאשם הורשע בשלוש עבירות של תקיפת בת זוג בשני כתבי אישום מתוקנים שונים.

השאלה הראשונה הניצבת בפני בית המשפט נוכח תיקון 113 לחוק העונשין, היא כיצד יש לקבוע את מתחם העונש ההולם שעה שקיימים מספר אישומים. כלומר, האם יש לראות בהם כ"אירוע אחד" או כ"מספר אירועים נפרדים".

סעיף 40 לחוק העונשין, שנחקק במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, דן במצב של ריבוי עבירות, וקובע כי כאשר מדובר במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש אחד לכלל העבירות שבוצעו, בעוד שאם עסקינן במספר עבירות שניתן לראותן כמספר אירועים שונים, אזי יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לכל אירוע ואירוע, ולאחר מכן, יגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

בעניינו, הנאשם הורשע בשני כתבי אישום מתוקנים נפרדים הכוללים שלוש עבירות של תקיפה סתם כלפי בת זוג שבוצעו במהלך שנת 2014. שתי עבירות בוצעו במהלך חודש פברואר 2014, והשלישית, שנכללה בכתב אישום נפרד, נעברה במהלך חודש יוני 2014. נוכח הזהות בכלל העבירות שיוחסו לנאשם, סמיכות הזמנים היחסית במועד ביצוע העבירות והעובדה כי כל העבירות בוצעו כלפי אותה מתלוננת, סבורני כי ניתן לראות בכל העבירות כאירוע אחד, ולגזור בגין עונש כולל, כעתירת ב"כ הנאשם.

לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בשלושה פרמטרים אלו: האחד, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, השני, מדיניות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

הנאשם פגע במעשיו בערך החברתי המגן על שלמות גופן וביטחונן של בנות זוג -

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי".
ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (2007).

מידת הפגיעה של הנאשם בערך החברתי המוגן אינה ברף הגבוה, שכן לא נגרמו לבת זוגו חבלות משמעותיות והיא לא נזקקה לטיפול רפואי. עם זאת, ברי כי מעשיו של הנאשם הסבו לנאשמת אי נעימות רבה ופגעו בה במישור הרגשי-נפשי.

על החומרה במעשיו של הנאשם ניתן ללמוד מהעונש אותו קבע המחוקק לצד העבירה - 4 שנות מאסר בפועל. מדיניות הענישה מתחשבת בצורך במאבק בתופעת האלימות בכלל, ובאלימות במשפחה בפרט, לשם הוקעת מעשים אלו. בתי המשפט קבעו לא אחת כי הם מצווים לשרש את תופעת האלימות בתוכי המשפחה, שהפכה למרבה הצער, לחזון נפרץ.

ראה לדוגמא: ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.11), ע"פ 2037/92 בן דוד נ' מדינת ישראל (22.6.92), רע"פ 4140/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.9.10) וההפניות המוזכרות שם.

הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נשוא כתב האישום העיקרי מלמדות כי במהלך ויכוח, תקף הנאשם את המתלוננת, סטר בפניה, דחף אותה ואחז בידה. הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נשוא כתב האישום המצורף מלמדות כי על רקע ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת הכה הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף ברגלה והמתלוננת פרצה בבכי. במועד אחר, גם כן על רקע ויכוח בין השניים, צבט הנאשם בידה הימנית של המתלוננת.

הנאשם יכול היה להבין את אשר הוא עושה ואת הפסול שבמעשיו ולהימנע מהם. אשר לנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות, למתלוננת כאמור לא נגרמו חבלות. בהתאם לעובדות כתבי האישום ולתסקירי שירות המבחן, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות בהן הורשע מקורן בדימויות היחסים בין בני הזוג וויכוחים בינו לבין המתלוננת בנוגע לחייהם המשותפים.

עיון בפסיקה שניתנה במקרי אלימות במשפחה מעלה כי מתחם העונש ההולם משתנה בהתאם לנסיבות השונות של ביצוע העבירות, מספר מקרי האלימות הנדונים, רמת האלימות ועוד - ראה לדוגמא: ת"פ (שלום-פ"ת) 52574-11-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (30.6.13), ת"פ (שלום-רמלה) 25374-04-13 **מדינת ישראל נ' ורולקר** (27.10.15) ו-ת"פ (שלום-ת"א) **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.3.15).

נוכח כל המפורט לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין מאסר על תנאי לבין 9 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

לא מצאתי כי התקיימו נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם הענישה לחומרא מטעמי הגנת הציבור או לקולא מטעמי שיקום, ולכן יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, יש להתחשב כשיקולים לקולא בגילו הצעיר של הנאשם שהיה במועד ביצוע העבירות בן 18 וחצי, בנטיית האחריות של הנאשם על מעשיו שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, בהיותו של הנאשם אב לשני פעוטות קטנים, שאינו עובד, מתקיים מקצבת הכנסה מטעם הביטוח הלאומי בלבד ומתגורר עם אמו. בנסיבות אלו, ברי כי הטלת עונש מאסר, אף לריצוי בדרך של עבודות שירות, תפגע ביכולתו לכלכל את משפחתו, כולל המתלוננת וילדיו הצעירים.

כן יש לקחת בחשבון לקולא את חלוף הזמן המשמעותי מעת ביצוע העבירות, שעה שהעבירות בשני כתבי האישום בוצעו במהלך שנת 2014 וכן את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, כפי שפורטו בהרחבה בתסקירי שירות המבחן, שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות דנן.

עוד יש לציין כי בעת ביצוע העבירות דנן הנאשם היה נעדר עבר פלילי כלשהו, ולאחרונה, בחודש ינואר 2017 הורשע בעבירת איומים שביצע נובמבר 2016, בגינה הושת עליו מאסר בפועל בן 4 חודשים, מאסר על תנאי והתחייבות.

אף כי יש להצר על כך שהנאשם לא ניצל את ההזדמנות הטיפולית שהוצעה לו על ידי שירות המבחן, לאור הנסיבות שנימונו לקולא סבורני כי אין להחמיר בעונשו, ויש להימנע מהשתת מאסר בפועל על הנאשם ולהסתפק בענישה

מרתיעה וצופה פני עתיד.

אשר לעתירת המאשימה להשית על הנאשם קנס כספי, אציין כי לאחר ששקלתי את מצבו הכלכלי של הנאשם בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, לא מצאתי לנכון להשית על הנאשם קנס, שכן הנאשם והמתלוננת חיים תחת קורת גג משותפת והטלת ענישה כלכלית תפגע בסופו של יום ביכולתו של הנאשם לפרנס את אשתו וילדיו הקטנים.

סוף דבר

7. לאור כל האמור לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ב. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 2,000 ₪ להימנע מלעבור במשך שנתיים מהיום כל עבירת אלימות. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים ייאסר הנאשם למשך 7 ימים.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות בשב"ס.

טיפול במוצגים ייעשה בהתאם להוראות החוק והדין.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום ט"ז תמוז תשע"ז, 10/07/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה , שופטת

